

Час — це всього лише четвертий вимір; малесенька цятка на кінчику стрілки годинника. Довжина його — мить, ширина — буття, а висота — нескінченність...

Час розкриває нам ширше бачення світу, дарує новий ступінь свободи. Час — це водночас явище і таїна, він народжується із нашого зв'язку з речами. Це процес, його можна сповільнювати й розтягувати, зупиняти чи прискорювати.

Часівник керує Часом за допомогою особливого дару, що вимірюється часовими ступенями.

Найнижчий — третій часовий ступінь — дозволяє керувати Часом тільки за допомогою простого бажання.

Другий часовий ступінь додає можливості скорення Часу самою лише силою думки.

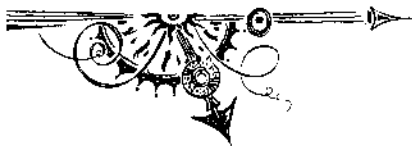
Перший часовий ступінь додатково залучає потужну силу почуттів, які дають змогу перетворювати наші бажання і прагнення на що завгодно.

І лише вищий ступінь часодійства дарує чуття передбачення, можливість правильного вибору в незліченній кількості ймовірностей майбутнього й минулого. Часодій вищого ступеня керує одразу чотирма рівнями свободи: розумом, почуттями, дією та інтуїцією.

Запам'ятай, часівнику: не має значення, з якого ступеня ти почав, головне — до чого ти нарешті дійдеш. Адже збагнути істинні закони Часу зможе лише той, хто здобув цілковиту свободу — сміливість, рішучість, витримку і цілеспрямованість.

«Слово про Час»
від великого часодія Ефларуса,
який створив Часовий Розрив

Василина прокинулась від різкого поштовху: її з силою кинуло вперед, і вона добряче торохнулась лобом об щось тверде.

— Доброго ранку! — привітався хтось у неї над вухом. — Ох і любиш ти поспати.

— Котра година? — сонно запитала дівчинка.

— Майже десята.

Потираючи забите місце, Василина кліпнула, після чого щосили витріщила очі, намагаючись остаточно прогнати сон. І тільки тоді помітила поруч біляву стрижену голову Льошки — хлопчик виглядав серйозним, але в його світло-сірих очах, обрамлених світлими віями, причаїлися смішинки.

Вони їхали в автобусі: розмірено гув мотор, машина подеколи здригалася на вибоїстій дорозі. Виявляється, Василина, падаючи, вдарилась об спинку крісла, і клопець у навушниках, який сидів перед нею, сердито озирнувся.

— Вибач, — перепросила Василина, але той не почув, знову поринувши у прослуховування музичних треків. Тоді вона обернулась до друга: — Як ми тут опинилися?

Льошка широко, як тільки міг у межах тісноти між кріслами, розвів руками: мовляв, хіба знаю? Василина пильно оглянула його обличчя: на вилиці червоніло садно — слід від Норттового удару.

— Якби ж то я знав, — відповів він, допитливо дивлячись на подругу. — Але зараз ми точно прямуємо в табір. Я навіть запитував у хлопців, що відбувається... Вони ще посміялися. Кажуть: з неба впав, чи що?

— Отже, — Василина запекло боролася з несвідомим бажанням залишити Ефлару в країні снів, — все було насправді?

— Що було — то факт. — Льошчині губи розповзлися в посмішці — ситуація починала його бавити. — Але що саме — я так і не втямив. Може, до речі, ти розкажеш? Їхати далеченько, щонайменше з годину.

Василина поволі закотила край рукава: тонкою смужкою виблискував золотий браслет. Маленький чорний циферблат із золотими цифрами та крихітними стрілочками здавався цілком звичайним, достоту як простісінький годинник.

— Що це? — Льошка з цікавістю поглянув на її зап'ястя. — Подарунок батька?

— Матері, — відрізала Василина, і хлопчик принишк.

У салоні автобуса працював телевізор, але ніхто його не дивився: веселий і бурхливий гамір геть забивав звук фільму.

Василині докучало таке відчуття, ніби її свідомість роздвоїлася: з одного боку вишикувалися в ряд школа, гімнастика і така бажана поїздка до літнього табору, а з іншого — часовий світ і нові друзі: Нік, Діана, Феш...

— А всі інші де, не знаєш? — знову запитала вона. — Ті, хто був у Часовому Колі?

Льошка знизав плечима:

— Не маю жодного уявлення.

Василина роззирнулася, напружено вдивляючись у незнайомі обличчя: учні весело галасували, обговорюючи торішні пригоди в таборі; компанія на задніх сидіннях грала в карти, гучно коментуючи дії одне одного. Якась коротко підстрижена дівчинка читала книжку, багато хто начепив навушники і слухав музику, але нікого з часівників і сліду не було.

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	5
РОЗДІЛ 1. ПРИЇЗД ДО ТАБОРУ.....	7
РОЗДІЛ 2. НАРАДА ЧАСІВНИКІВ	33
РОЗДІЛ 3. КЛЮЧНИКИ	52
РОЗДІЛ 4. ЗМІУЛАН	81
РОЗДІЛ 5. ПОДАРУНОК.....	109
РОЗДІЛ 6. ДАВНІ ОБІЦЯНКИ.....	123
РОЗДІЛ 7. НОВИЙ ДИРЕКТОР	132
РОЗДІЛ 8. ТАЄМНА АЛЬТАНКА	144
РОЗДІЛ 9. ГОНИТВА.....	153
РОЗДІЛ 10. ПОВЕРНЕННЯ	170
РОЗДІЛ 11. ЕСТАФЕТА.....	179
РОЗДІЛ 12. У ЗАСІДЦІ	202
РОЗДІЛ 13. ВЕЧІРНЯ СВІЧКА.....	217

РОЗДІЛ 14.	ВИПРОБУВАННЯ КЛЮЧІВ	235
РОЗДІЛ 15.	ПОХІД	252
РОЗДІЛ 16.	ОСОБИСТИЙ КУТОЧОК	260
РОЗДІЛ 17.	БУРХЛИВИЙ ДЕНЬ	273
РОЗДІЛ 18.	ЧОРНОКЛЮЧ	283
РОЗДІЛ 19.	В ІЗОЛЯТОРІ	303
РОЗДІЛ 20.	КАРТА	315
РОЗДІЛ 21.	ФЕШ	325
РОЗДІЛ 22.	ЧОРНИЙ КОНВЕРТ	332
РОЗДІЛ 23.	НІЧ	338
РОЗДІЛ 24.	ВИРІШАЛЬНА МИТЬ	354
РОЗДІЛ 25.	ЗАКОН	366
РОЗДІЛ 26.	БАТЬКО	373

